

μοναχός

μοναχός, ο, θηλ. **μοναχή, η**, ουσ. [αρσ. και θηλ. του επιθ. μοναχός], ο καλόγερος, η καλογριά: «οι μοναχοί του Αγίου Όρους || οι μοναχοί των Μετεώρων || οι μοναχές της Λυδίας»·

- να φοβάσαι τα πισινά του μουλαριού, τα μπροστινά του μοναχού και την απόφαση του δικαστού, βλ. λ. [φοβάμαι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας